

Publicerad 2018-10-17 08:39 av Boneyfrank

Att bara vara

Kvinnan i parken är blå

Som en skuggskepnad drar hon förbi

Hennes uppsåt är höljt i dunkel men hon smälter in i miljön.

Blir ett med den.

Höstfärgerna, löven, gryningen. Den gråa, oroliga himlen. De nästan kala trädgrenarna, skapar en magisk, snudd på hypnotisk känsla av välbehag.

Vi pratar inte. Vi nickar inte till varandra. Våra blickar möts flyktigt och undvikande. Hon, liksom Jag, söker ensamhet, avskildhet.

Våra sinnen kräver inte bekräftelse. Våra själar söker inte gemenskap. Bara fridfullhet och stillhet. Något ogripbart men väldigt tydligt.

Vi vill stanna i gryningens flyktiga tillvaro. Fånga dess sköra existens. Känna hur livets andliga sidor bejakas. Tyst och ostört.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Boneyfrank med Poeter.se id #87835 innehar upphovsrätten